

РЕШЕНИЕ

№ 20252

гр. София, 12.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 05.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3273** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от В. М. М. ЕГН [ЕГН] чрез адв. Д. П. със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.2, ап.6, с искане за прогласяване на нищожността на Заповед № 389/18.12.2024 г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1 б “б” от Закона за движение по пътищата, издадена от Н. А. Р. командир отделение в сектор „ОП“ при 02 РУ –СДВР, с която по отношение на В. М. М. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството му за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е нищожна, тъй като е издадена по отношение на жалбоподателя, който не е извършител на административното нарушение, не е управлявал процесното МПС, на посочената дата, не е бил задържан от полицейски органи, както и не е предоставял биологичен материал -кръв за химическо изследване. В случая се касае за злоупотреба със самоличността на жалбоподателя от лицето Б. И. М., който пред полицейските служители се е представил като собственик и управител на „Уникатстрой“ ЕООД, което дружество е собственик на МПС – М. модел „С. 210Д“ с ДК [рег.номер на МПС] . Жалбоподателят М. твърди, че подписът на приложената ЗПАМ не е негов. Излага аргументи, че познава лицето Б. И. М., на когото предоставя временно работа по превоз на товари и в тази връзка му е поверил за управление процесния товарен автомобил .Иска се обявяване нищожността на процесната заповед, алтернативно отмяна на същата като незаконосъобразна.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. З. и адв. П., които поддържат

жалбата и молят оспорената заповед да бъде обявена за нищожна, алтернативно отменена. Претендират се разноси по представен списък.

Ответникът – командир на отделение в група ООР, сектор ОП при 02 РУ – СДВР Н. Р., редовно уведомен не се явява и не се представлява. Представя подробни писмени бележки, чрез процесуалния си представител – гл. юрисконсулт К. Г., в които излага становище за законосъобразност на административния акт. При условията на евентуалност прави възражения за прекомерност на адвокатското възнаграждение, в случай, че надвишава минималните размери, определени в Наредба № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Жалбоподателят В. М. е управител на „Уникатстрой ЛП“ ЕООД, което дружество е собственик на товарен автомобил „М. С. 210 Д“ с ДК [рег.номер на МПС] .

На 18.12.2024г. М. предоставил автомобила на Б. И. М. за извършване на превоз на материали, необходими за дейността на дружеството.

На същата дата в [населено място], на [улица] с посока на движение от ул. “Й. Х.- Д.“ към надлез Н., автомобилът е спрял за проверка от полицейски служители на 02 РУ – СДВР. Водачът на автомобила Б. И. М. се представил за жалбоподателя В. М., като показал свидетелството за регистрация на товарния автомобил. Същият не се легитимирал с документ за самоличност, нито пък със свидетелство за управление на МПС, поради което била издадена Заповед за задържане на лице за 24 часа от 18.12.2024 г. от полицейски служител на 02 РУ -СДВР, в което за задържано лице било вписано името на жалбоподателя В. М. М.. При проверка на Б. М. с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер 0144 и проба 03389 е отчетен положителен резултат 1,50 промила алкохол в издишания въздух. На водача е връчен талон за медицинско изследване. Въз основа на извършеното химическо изследване в УМБАЛ „Св. А.“ по отношение на кръвни проби на Б. М., е установено наличие на алкохол в кръвта 1,64промила.

Както на талона за изследване, така и на протокола за извършено химическо изследване било записано името на В. М. М., така както се представило лицето –водач на автомобила Б. М., който не разполагал с документ за самоличност.

Издаден е Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1111991 /18.12.2024г. от командир отделение Н. А. Р. за извършено нарушение на чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП и по чл.100 ал.1 т.1 от ЗДвП не носи свидетелство за управление на МПС

На същата дата е извършен обиск на лицето Б. М., както и оглед на автомобила, за което са съставени протоколи по реда на НПК и е образувано досъдебно производство срещу В. М. М. за извършено престъпление по чл.343б ал.1 от НК. По отношение на жалбоподателя В. М. е повдигнато обвинение за престъпление по чл.343б ал.1 от НК.

Издадена е процесната Заповед за прилагане на придунителна административна мярка № 389/18.12.2024 г. от командир отделение Н. Р. при 02 РУ –СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП по отношение на В. М. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Заповедта фактически била връчена още същият ден на лицето Б. М. – водачът на процесния товарен автомобил.

Издадено е и Наказателно постановление № 24-4332-032314/10.01.2025 г. от Началник група Отдел „Пътна полиция“ –СДВР по отношение на В. М. за нарушение на чл.183 ал.1 т.1 пр.1 от ЗДвП – не представя СУМПС.

На 20.01.2025 г. на жалбоподателя е връчена покана за доброволно изпълнение в приемната на 05

РУ –СДВР, при която същият дал писмени сведения, в които посочил, че не е спиран за проверка от полицейски служители на процесната дата и час, не е тестван за алкохол, не е предоставял кръвни проби и не е управлявал товарния автомобил, собственост на „Уникатстрой ЛП“ ЕООД, а същият е предоставен от него за превоз на стоки на лицето Б. М..

По делото като писмени доказателства са приети, материалите по административната преписка, включително писмени доказателства за компетентност на органа, издал оспорената заповед, всички писмени материали –протоколи за разпит и писмени доказателства, съдържащи се в досъдебно производство № 2124/2024 г. по описа на 02 РУ –СДВР, пр. пр.№ 59905/2024 г. по описа на СРП, изпратени от разследващия полицай по разпореждане на наблюдаващия прокурор. Пред настоящия съдебен състав са проведени разпити на свидетелите А. И. А. и Б. С. Н..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 6400/07.07.2023г. на Директора на СДВР, е оправомощил длъжностни лица –държавни служители в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, както и полицейски органи по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР от отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в РУ при СДВР да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл.171 т.1, т.2 т.2а, т.4, т.5 б “а“, т.6 от ЗДвП. Представено е и удостоверение от Началник отдел „Човешки ресурси“ при СДВР /лист 68 от делото/, видно от което издателя на процесната заповед Н. А. Р. заема длъжността командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 02 РУ –СДВР. Въз основа на представените заповеди и цитираната нормативна уредба, съдът прави извод, че Н. Р. е надлежно оправомощен да издава заповеди по чл.171 т.1 от ЗДвП.

Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. В тази връзка не са налице основания за прогласяване на процесната заповед за нищожна.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т.

4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

Не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила в хода на проведеното административно производство.

Процесната заповед обаче противоречи на материалния закон и неговата цел.

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б. “б” от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стоности са определящи;

От всички събрани в хода на съдебното производство писмени доказателства, а и гласни такива, безспорно бе установено, че на 18.12.2024 г. жалбоподателят В. М. не е управлявал товарен автомобил „М. С. 210 Д“ с ДК [рег.номер на МПС] , не е бил спиран за проверка от полицейски служители, не е тестван с техническо средство за наличие на алкохол, не е предоставял кръвна проба и не е бил задържан от органите на МВР.

В тази насока съдът цени като писмени доказателства протоколите за разпит на полицейските служители от 02 РУ –СДВР – И. И. и Н. Р.. Пред органите на досъдебното производство същите категорично са заявили, че при полицейска проверка на процесния товарен автомобил на 18.12.2024 г. лицето, което се е представило с името В. М. не е представило документ за самоличност. Шофьорът, който са проверили е продиктувал трите имена и ЕГН на В. М.. След посочване на имената, служителите са извършили справка в системата на МВР, като снимката на лицето в БДС много приличала на лицето, което проверили. На проведения разпит на 20.02.2025г. след предявяване на снимки на жалбоподателя и лицето Б. И. М., полицейските служители категорично са разпознали Б. М., като водач на товарния автомобил, по отношение на който били извършени всички действия по проверка, включително с техническо средство за наличие на алкохол в кръвта на водача, който впоследствие е задържан за 24 часа по ЗМВР.

Тези данни са допълнени и чрез свидетелските показания на разпитаните свидетели А. А. и Б. Н. , служители –строителни работници във фирмите на жалбоподателя М..

Св. Б. Н. посочва, че на 18.12.2024 г. на телефона му е позвънил Б. М., който го е помолил да прибере буса от Надлез „Н.“, тъй като има проблем, не можел да говори повече и прекъснал разговора. Св. Н. се опитал да го набере отново, но телефона му бил изключен. После прибрали заедно с жалбоподателя процесния товарен автомобил, който намерили на посоченото от Б. М. място, с ключове оставени на таблото на автомобила. Същите факти и обстоятелства излага и св. А. А..

От представените в досъдебното производство и приобщени в настоящото производство писмени доказателства въз основа на Удостоверение за наследници № УГ01-1717/21.02.2025 г. издадено от

СО-Район „П.“ и Акт за смърт № 0098/04.02.2025 г., издаден от СО –Район „П.“, съдът констатира, че лицето, управлявало товарния автомобил Б. И. М. с ЕГН [ЕГН] е починало на 04.02.2025 г. вследствие на съдова недостатъчност.

Предвид изложеното, съдът приема, че жалбоподателят не е управлявал процесния автомобил на 18.12.2024г. и не му е извършвана полицейска проверка, включително и с техническо средство, не е предоставял кръвни проби, не е бил задържан с полицейска заповед за 24 часа от органите на МВР.

В тази връзка, съдът категорично стига до извода, че не са налице материалноправните предпоставки за налагане на принудителна административна мярка на основание чл. 171 т.1 б. „б“ от Закона за движение по пътищата временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя В. М..

В конкретния случай като основание за издаване на процесната заповед е хипотезата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП: управление на товарен автомобил – „М. С. 210Д „ с ДК [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта, установена с техническо средство Алкотест Дрегер с инв. № 0144

Безспорно е обаче, че нито едно от посочените обстоятелства от фактическа страна, изложени в оспорения административен акт не е осъществено от жалбоподателя.

В този случай обвързващата доказателствена сила на издадения по отношение на В. М. АУАН съгласно нормата на чл.189 ал.2 от ЗДвП е опровергана въз основа на приетите в настоящото съдебно производство писмени и гласни доказателства, които не са оспорени от ответника по делото.

Жалбоподателят е ангажирал достатъчно убедителни доказателства въз основа на които изцяло е оборил констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, както и обстоятелството, че е управлявал автомобила с наличие на алкохол в кръвта , установено с техническо средство. Предвид изложеното, основателни са твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, че установената в АУАН фактическа обстановка не отговаря на истината.

Съдът, намира че в оспорената заповед макар и да се съдържат подробно посочени фактически основания, като конкретно и детайлно са посочени установените обстоятелства, същите се отнасят за друго лице – Б. И. М., което е починало преди образуване на настоящото съдебно производство.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, макар и издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но при нарушение на материалноправните разпоредби на които се основава и при несъответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде уважена, а заповедта съответно отменена.

Съобразно изхода от спора, съдът следва да уважи своевременно направеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски съобразно представен списък от процесуалния му представител – адв. П., които са в размер на 1500 лева и са представени писмени доказателства за плащането им – договор за правна помощ от 08.04.2025г. и разписка /лист 46 от делото/.

Направеното от страна на процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, доколкото размерът на същото е съобразен с фактическата сложност на делото и броя на проведените съдебни заседания и не надвишава съществено минималния размер определен в чл.8 ал.3 от Наредба № 1/2004г. за възнагражденията за адвокатска работа.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град
III-то отделение, 61 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 389/18.12.2024 г. за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1 б“б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Н. А. Р. командир отделение в сектор „ОП“ при 02 РУ –СДВР, с която по отношение на В. М. М. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството му за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. М. М. ЕГН [ЕГН] сумата от 1500 лв./ хиляда и петстотин лева/, разноси по делото .

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП/ редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

Съдия: